

Nem olyan egyszerű Jézusban fölismerni a Megváltót. A zsidók hiába éltek folyamatos Messiás-várásban, nem hittek Jézusban. Előítéletek rabjai – különösen az írástudók, akik fölépítették saját teóriájukat, hogy milyenek kell lennie a Messiásnak. Nyilatkozatot vártak tőle, ahelyett, hogy a tettei alapján maguk ítélték volna meg. Hisz' ha Jézus bizonygatta volna küldött voltát, akkor meg a tetteket kérték volna számon tőle.

De nekünk sem könnyű a Krisztus-követés. Figyelünk ugyan rá, de meg vagyunk győződve üdvözítő voltáról? Mi ellenkezőleg működünk, mint a zsidók. Fejben eldöntöttük, hogy Megváltó, hogy hozzá tartozunk. De annyi teória terjed Bokor-szerte... Ha tényleg az övéi vagyunk, együtt mozdulunk vele, az ő fejével gondolkozunk, és úgy cselekszünk, ahogy Ő tenne? Mért olyan nehéz követni? Mi akadályoz benne? Hozzá tartozom lényegileg?

Jézus vallomása a tanítványokról magasztos. Részünkről nem olyan szoros a kapcsolat, lagymatag a gondolati azonosulás. Az Isten-fiúság és az Ország-építés méltósága át kellene, hogy járja a mindennapjainkat! A Teremtő eszközei és Jézus munkatársai vagyunk. A hétköznapi gyarlóságain ez lendíthet át. A böjti nagytakarítás és a húsvéti készüllet segíthet bennünket ebben.

- Hogyan hallgatok Jézus szavára? Fejlődöm vagy kullogok régi önmagam után?
- Ismerem egyre jobban? Vagy megrekedtem a megismerésében, elég, amit eddig megtudtam Róla?
- Követem őt? Úgy, mint az első föllángolás idején?
- Hiszek valamifajta örök életet az Atyában? Vágyom rá?
- Egy nekem Jézus az Atyával?
- Bízom benne, hogy megtalálom? Hogy senki-semmi nem ragadhat el tőle? – csak a magam hitetlensége, gyarlósága.

Benyhéné Zsuzsa, Budapest